

... על-פי הרגילות שהיתה אצל כו"כ חסידים, שהיו מחשיבים (מסבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא – הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועד"ז בזמן נשיאותו של נשיא דורנו – אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר ... כי"ז אלול תנש"א

קביעות דראש השנה שלוש ימים רצופים

שנה זו מצטיינת בכך שהמשכם המידי של הימים-טובים חודש תשרי הוא שבת: שני הימים דראש השנה הנם יום חמישי ויום ששי (ערב שבת), שהמשכם המידי הוא יום השבת קודש: ובחוץ לארץ הקביעות היא כזו גם בימים הראשונים דחג הסוכות, וכן בימים האחרונים, שמיני עצרת ושמחת תורה, שבהיותם יום חמישי וערב שבת, בא מיד אחריהם יום השבת קודש.

בקביעות כזו נוסף גם הענין, שביום השבת שאחרי ראש השנה קוראים את פרשת האזינו.

כל הענינים, ובפרט בקשר עם הקביעות ע"פ תורה דהימים-טובים והפרשיות בתורה, הנם בהשגחה פרטית ובתכלית הדיוק. ומה מובן, שקביעות זו דראש השנה (ועד"ז דחג הסוכות ושמיני עצרת ושמחת תורה), שהמשכו המידי הוא שבת, ובשבת פרשת האזינו - נותנת הוראה מיוחדת (תורה מלשון הוראה) המבירה עוד יותר ונותנת תוספת כחות במילוי הכוונה הכללית דהימים-טובים.

קדושת יו"ט נמשכת לקדושת שבת בלי הפסק בינתיים

... עפ"ז תובן המעלה דקביעות שנה זו, שבה משני ימי ראש השנה נכנסים מיד ביום השבת קודש:

כאשר ראש השנה חל באמצע השבוע (יום שני ושלישי, יום שלישי ורביעי, יום חמישי ושישי, שבת ויום ראשון) - הרי אף שגם אז נתעלה ראש השנה בשבת שובה (כפי שכל ימי השבוע מתעלים ביום השבת באופן ד"ויכולו השמים והארץ וכל צבאם") - אבל ישנו הפסק דימי החול בין ר"ה ושבת, כמודגש בכך שבמוצאי ראש השנה עושים הבדלה "המבדיל בין קודש לחול כו", ואח"כ, לאחר הפסק כמה ימים, מתוספת העל' בפ"ע דקדושת שבת.

משא"כ כאשר ראש השנה חל ביום חמישי וביום ששי, הרי המשכו המידי הוא שבת ללא כל הפסק בינתיים, כהדין שאין עושים אז הבדלה בין יו"ט ושבת (אע"פ שבר"ה יש מעין שמחת יו"ט ונקרא יו"ט, כי בין שמחה וקדושה לא שייך הבדלה, כדלקמן ס"ו), ואדרבה - עושים (רק) קידוש בליל שבת, שמראה שנופעת על' בקדושת הזמן והאדם.

באופן שישנה "חזקה" דשלשה ימי קדושה רצופים, חזקה המוסיפה תוקף בקדושה (שהיא נצחית בכלל), באופן שיש לזה השפעה חזקה, מתמשכת וקבועה על כל השנה, שהקדושה האלקית תחזור גם בענינים הגשמיים דבני",

עד שבחוץ לארץ מתוספת התחזקות יתירה עי"ז שגם מהימים הראשונים דסוכות, והימים האחרונים, שמע"צ ושמח"ת, נכנסים מיד לשבת, כך שישנה "חזקה" ב"חזקה" - ג"פ שלשה ימי-קדושה רצופים - שזה מוסיף התחזקות יתירה (בחוץ לארץ) בכדי שהקדושה תחזור (באופן גלוי) במציאות הגשמית דחוץ לארץ עד הגילוי דשלימות הקדושה, עד בכל חלקי נשמתו, עד יחידה שבנפש, ויתירה מזו - "יחידה לייחדך", יחיד שלך, כך שהגוף והגשמיות

דיהודי נהי' חדור עם גילוי הדרגות הגבוהות ביותר בקדושה, - כמבואר בפרטיות במכתבים בקשר עם תחלת שנה זו.

... עפ"ז יש להוסיף ב"החידוש" דקביעות שנה זו שהמשכו המידי של היו"ט הוא שבת:

ברוב השנים ישנו הפסק דימי החול בין יום טוב ושבת, המדגיש את ההבדל בין שני אופני העבודה דיו"ט (המשכה למטה בעולם) ושבת (העלאה למעלה). ז.א. שישנם שני ענינים שונים: א) המשכה דיו"ט בחול, אבל זהו רק הדרגה דיו"ט. ב) העלאה דשבת.

החידוש בקביעות שנה זו, שהמשך המידי של היו"ט הוא שבת (בלי הפסק והבדלה בינתיים) הוא - שאז ישנו ההמשך תיכף דב' המעלות: מעלת היו"ט, ומעלת השבת - ההמשכה בעולם (מקרא קודש) וההעלאה למעלה מעולם (קדושת שבת, קדש מלה בגרמי').

ועפ"ז מובן שזה נותן כח בהעבודה, שיוכלו להמשיך עד בגדרי העולם (חול) הדרגות הכי נעלות בקדושה (עד קדושת שבת, קדש מלה בגרמי', וכו'), באופן שהעולם לא יתבטל.

גם בהיותו בארץ הינו קרוב לשמים

יש לומר הביאור בזה: יהודי יש בכחו - כמודגש בקביעות דר"ה ושבת בשנה זו [שאו קוראים תמיד את פ' האזינו] - שבהיותו למטה בארץ, וכשלומד תורה ופוסק שאלות ע"פ כללי השכל וההבנה ד"ארץ", צריך הוא להיות "קרוב לשמים". ושזה לא יבטל את מציאות הארץ שבה הוא נמצא - ע"ד ההמשך דיו"ט ושבת (בקביעות שנה זו), שיו"ט תלוי בקביעות ב"ד למטה (בארץ), ושבת מיקדשא וקיימא מלמעלה (בשמים):

כאשר יו"ט ושבת אינם בסמיכות זה לזה, ישנה מציאות נפרדת דחול (ארץ), שבה נמשך (בפנימיות) מקדושת יו"ט, אבל לא קדושת שבת (שמים), ומציאות נפרדת דשבת (שמים). ולא ש"קרובים לשמים" כאשר נמצאים ונשארים בגדרי הארץ: המעלה בקביעות שנה זו היא, שישנו ההמשך דשני הענינים: כאשר נמצאים בארץ נהיים "קרובים לשמים", נוסף על יו"ט, גם שבת (שמים בשלימות).

משיחת שבת שובה תנש"א, מוגה, תרגום ללה"ק

לשנה טובה ומתוקה בעת התרת נדדים

"פני משיח צדקנו"

ימי ראש השנה "כימא אריכתא דמי", וזה מתבטא בפועל במנהג שקבע כ"ק מו"ח אדמו"ר שבימי ר"ה ימעטו בשינה, כי עניינם "יום" ו"אור". בדורנו זכינו שיתפרסמו הוראות כ"ק מו"ח אדמו"ר ובאופן דמוסיף והולך וכובש את כל העולם, היינו שהדבר הוא מעניני הקדושה הכובשים את כל העולם ועד שזה נעשה ההכנה לקבל פני משיח צדקנו. והדיוק בזה - פני משיח צדקנו, הפנימיות של משיח צדקנו: נוסף לזה שבביאת המשיח יתבטל הענין של שעבוד מלכיות - פנימיות הענין היא, שאז יהיה - מצב כזה שביטול שעבוד מלכיות הוא רק תנאי והכנה לזה. וזהו מה שהרמב"ם מבאר ש"נתאוו החכמים והנביאים (ועד"ז "כל ישראל") לימות המשיח, לא כדי שישלטו על כל העולם כו', אלא "שיהיו פנויין בתורה וחכמתה". וזהו פנימיות הענין שיתחדש בביאת משיח צדקנו, שיוכלו להוסיף בתורה ומצוות עד ש"שיגו דעת בוראם כפי כוח האדם", שזהו לימוד החסידות שמתחיל עוד לפני ביאת המשיח צדקנו, ולכן בדורות אלו מתגלים מנהגים והוראות של כ"ק מו"ח אדמו"ר - כהכנה לקבלת פני משיח צדקנו...

שיחת ב' דר"ה תשל"ט

בר"ה שנת תשי"א – טרם קבלת הנשיאות באופן רשמי – התפילות התקיימו בחדרו הק' של הרבי הרי"צ. בעל התוקע היה הרב משה דובער ריבקין, שזכה לשמש בתפקיד גם בשנים הקודמות, בחיים חיותו בעלמא דין של הרבי הקודם. טרם התקיעות נתן לו הרבי מטפחת אדומה על מנת שיעטוף בה את השופר, זו הייתה מטפחת של הרבי הקודם, ספוגה בדמעותיו הק'. את ה"למנצח" שלפני התקיעות אמר הרב שמואל לויטין, כשבאותה עת כיסה הרבי את פניו הק' בטלית. במוסף תקע ר' מענדל טננבוים.

בשנת תשי"ב, אמר הרבי את ה"למנצח" והפסוקים, וסימן לתוקע, ר' מענדל טננבוים, לומר את הברכות, אך הלה נמנע מכך. אז בירך הרבי את הברכות, וסימן בידו בסידור כ"מקריא". את הפסוקים שלאחר התקיעות אמר הרבי.

לקראת ראש השנה של שנת תשי"ג, נכנסו ר' שמואל זלמנוב ור' זלמן גורארי לחדרו הק' של הרבי וביקשו כי בראש-השנה הקרוב יאות לתקוע בשופר, כמנהג רבותינו נשיאינו. ואכן באותה שנה תקע הרבי את התקיעה הראשונה ולאחריה מסר את השופר לר' מענדל טננבוים.

סדר זה נמשך עד לשנת תש"ט, משנה זו ואילך תקע הרבי בעצמו את כל התקיעות. יוצאת דופן היתה שנת תש"כ בה שוב לא זכינו לשמוע את התקיעות מהרבי. לאחר כמה ניסיונות בהם לא נשמע כל קול, מסר הרבי את השופר לידי ר' מענדל טננבוים, והרבי היה

ה'מקריא' והראה באצבעו הק' לאורך התקיעות. לאורך השנים בהן תקע הרבי בשופר, ה'מקריא' היה הרב שמואל לויטין, באלול תשל"ד נפטר ר' שמואל ובמשך השנים הבאות תקע הרבי ללא 'מקריא', ולעתים נהג להורות לעצמו בהצבעה בסידור ביד שמאל, כשהשופר אחוז ביד ימין. סדר זה נמשך עד ראש-השנה תשל"ח, בו רמז הרבי קודם התקיעות לר' מענדל טננבוים שיקריא, וכך נמשך הדבר (למעט יום א' דראש-השנה תשל"ט, גם בו תקע הרבי ללא 'מקריא') עד שנת תשנ"ב, ראש-השנה האחרון בו זכינו לשמוע תקיעות מהרבי.

בזמן התקיעות, עמדו על הבימה רק אנשים בודדים. בכמה וכמה שנים, הזמין הרבי את החסידים שהגיעו באותה התקופה מאחורי מסך הברזל – וכן נציגים מקהילות שונות בעולם – לעלות לבימה.

אחרי שלושים הקולות, אמר הרבי את הפסוקים בנעימה המיוחדת, כשכל הקהל חוזרים אחריו. אח"כ היה הרבי מפשיל את הטלית מעל ראשו, לובש על צווארו את המטפחת האדומה – בה השתמש לכיסוי השופרות – ומחזיר במהירות את הטלית.

אז היה הרבי יורד מהבימה וחוזר למקומו, כשהוא צועד אחרי ספרי התורה שהוחזרו אז לארון הקודש. כשחזר למקומו, נהג הרבי להפוך את פניו אל הקהל (כמנהג ע"פ הקבלה) בסיבוב שלם על מקומו, כשבזמן קצר זה הריחו סוקר

במבטו כל אחד ואחד מהנמצאים בביהמ"ד.

עלה אלקים בתרועה

התקיעות של תשל"ד זכורות לכל מי שנכח בהן כיוצאות דופן, גם ביחס למעמדי התקיעות בשאר השנים.

כאשר הרבי התכסה בטלית עם חבילות הפ"נים והשופרות נשמע לפתע בכי נוראי, ברגע הראשון בו נשמע הבכי ניתן היה לחשוב כי תינוק כלשהו פרץ בבכי, עד כדי כך היה הבכי עז. "זה היה משהו שאי אפשר לתאר במילים", מספר מי שנכח באותו מעמד, "כעשר דקות של בכי איום שאינו נפסק. בכל בית הכנסת דממה, והקול היחיד שנשמע הוא קולו של הרבי. כולם הרגישו שנמצאים בעולם אחר לגמרי, שהרבי מנסה לבקוע רקיעים שלא על דרך הרגיל כלל... גם מראה פניו הק' בעת התקיעות וגם אופן אמירת הפסוקים היו ממש מבהילים".

בפסוקים שקודם התקיעות היו שני קטעים שהרבי אמר בבכיות נוראות שאין לתאר. במילים "אל יעשקוני זדים" ובבכיות ממש איומות בפסוק "עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר".

יש לציין, שכעבור ימים אחדים התחוללה 'מלחמת יום הכיפורים', ובכל התקופה שקדמה לכך ראו שינוי בהנהגתו של הרבי, ופעולות שמימיות.

עבודת ראש השנה – התקשרות לראש ונשיא דורנו

את הבעש"ט, הה"מ, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר ה"צמח צדק", אדמו"ר מהר"ש, ולפעמים גם את דודי בני הצ"צ – ה' מספר מהם איזה ספור או דבר תורה בקיצור.

רצוננו לראות את מלכנו!

רשימה קצרה מהיות כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) שליט"א בוארשא - אטוואצק שליחי חורף תפר"ח * מהרשימות שאצל ר' משה פנחס כץ. קיצור

ערב ש"ק - ה' כ"ק אדמו"ר שליט"א לעצמו. ביקש להתפלל גם קבלת ש"ק לעצמו, וטען א' מאנ"ש: אידען האבען שוין י"ג יאהר ניט געזעהען דעם רבי'ן, ומשותקקים לראות מלכנו.

"עס איז א טענה", ענה כ"ק אדמו"ר שליט"א, ויצא להתפלל עם הציבור.

כן תהי' לנו בקרוב ממש!

מחר יהיה בלכתו העירה

ת"ח ת"ח על כהנ"ל. וע"פ משנת בכ"מ בתוה"ק [= ועל פי מה שנתבאר בכמה מקומות בתורתנו הקדושה] - מובן גודל הנח"ר [= הנחת רוח] למעלה, ובמיוחד שהמלך מסיים עתה שהותו בשדה ומחר יהיה במצב ד, בלכתו העירה - ובמילא נעשה סה"כ [= סך הכל] מי הם שעליהם נאמר, ה"ה [= הרי הם] הולכים אחריי,

ויה"ר שכאו"א [= ויהי רצון שכל אחד ואחד] ימשיכו בכהנ"ל [קו הצדקה] וכן בתורה (כמשנ"ת [= כמו שנתבאר] בהנמשל בלקו"ת) [= בלקוטי תורה] ויוסיפו ומתוך שמחה וט"ל [= וטוב לבב] ויכויחלשנוטומ"ת [= ויכתבו ויחתמו לשנה טובה ומתוקה].

אזכיר עה"צ

הנהגה מהענינים המסייעים בעבודה בכלל ובעבודת התקשרות ראש השנה עם שאר ימות השנה בפרט היא ההתקשרות עם ראש אלפי ישראל שנשמתו היא בחי' ראש ומוחץ לגבי שאר הנשמות

ב"ה

ידע המבואר בכ"מ בדא"ח הטעם שנקרא ראש השנה ולא תחלת השנה – כי יום זה לגבי שאר ימות השנה הוא כמו ראש לגבי גוף ואברים. כמו שהראש – חיות כל האברים כלול בו, וגם אח"כ בגילוי, הרי מן הראש נמשך חיות לכל אבר בפרט, כך יום ראש השנה כולל בתוכו חיות כל ימי השנה, שכולם כלולים בו בעולם, ואח"כ מתחלק בגילוי לימים פריטיים.

יש לומר שזהו אחד מטעמי האזהרה שהזהירו לייקר את הזמן בימי ראש השנה ביותר, כי השעות והרגעים בימים האלו כלליים הם, ונעלים על שאר ימות השנה, ולא רק בכמות כי אם גם באיכות וכדוגמת חומר המוח שבראש – לגבי חומר שאר אברי הגוף.

ומובן אשר כמו בראש ואברי הגוף, אימתי יהי האדם בריא – כאשר החיות שבראש יהי בשלימותו, וגם יומשך ממנו לכל אבר ואבר חיותו השייך אליו,

כן הוא עבודת ימי ראש השנה, אשר ימים אלו צריכים להיות מתאימים לענינם – ראש של כל השנה כולה. וגם שיהיו מקושרים עם שאר ימות השנה – להשפיע בהם חיות של קבלת עול מלכותו יתברך, לימוד התורה וקיום המצוות.

י"ד איז ראש ניט א איי ראש השנה איין לייבאוויש, וואו זען זי אנלעזשיג, ספר השחרות - תורת שלמים ע' 188

